

בולי שנת הפליט העולמית

World Refugee Year Stamps

"...they shall sit every man under his vine and under his fig tree and none shall make them afraid."

MICAH 4/4

"...and how I bare you on eagles' wings."

EXODIUS 19/4

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י

תל אביב-יפו • ירושלים • חיפה

PHILATELIC SERVICES

JERUSALEM • ISRAEL

יסודותיה של מדינת ישראל הונחו ע"י פליטים. אוכלוסיתה מורכבת, רובה ככולה מפליטים ובני פליטים. בעיות של קליטת פליטים מעסיקות אותה מראשיתה. שאלות של יישוב פליטים מהוות מכשול בדרך להסדר מדיני עם שכנותיה.

"שנת הפליט העולמית", שהוכרזה ע"י האומות המאוחדות, היא איפוא, מאורע שאין ישראל יכולה להתחסס אליו באדישות. אדויבא, לגבי דידה זו הזדמנות לערוך את מאזן-הישגיה קבל עולם בגאווה.

ראשית, יושם הדגש על העובדה, שעצם הקמת המדינה שמה קץ למעמד של "פליט נצחי", שהיה מנת חלקו של היהודי מאז הוגלו אבותיו מארצם, ובמיוחד בדורות אחרונים.

"חוק השבות", אחד מחוקי היסוד של המדינה, שיחרר את היהודי מן התואר הטראגי "הנודד". שוב אין הוא נאלץ לבקש מקום ארעי להגיה ראשו. המדינה שהוקמו ע"י אחיו מבטיחה לכל יהודי החפץ לעלות לציון את הזכות הראשונית של כל עם וכל אדם: הזכות למולדת משלהם.

הבדל מובהק חוצץ בין מצבם של היהודים שנמלטו על נפשם לפני הקמת המדינה לבין היהודים – ומספרם רב עד למאוד – שכיום אינם יכולים להשאר בארצות מושבם, מסיבות מדיניות, חברתיות וכלכליות.

הפליטים-בכח והאומות הנאורות שוחררו מן הצורך לשאול: "לאן?" הדגש עבר לשאלה: "כיצד?"

למעלה מתשע מאות אלף פליטים קלטה מדינת ישראל באחת עשרה השנים הראשונות לקיומה. מאמץ כזה של הכפלת אוכלוסיה קיימת, בפרק זמן כה קצר – אין לו, באורח יחסי, תקדים בתולדותיה של שום מדינת-הגירה אחרת בעולם.

הוא הטיל על היישוב הקיים עומס כבד ואחריות חמורה של בעיות קליטה ומיזוג. רבבות העולים, שברובם נמלטו מארצות מושבם בעירום ובחוסר כל, נזקקו לכסות וקורת גג, למזון וחינוך, לפרנסה ושרותים, ולשיקום והדרכה. ומעל לכל נכספו ליחס של אחווה ולקרקה מוצקת מתחת לרגליהם, כדי לשחררם מן הסיוט של היותם פליטים.

הם קיבלו את כל אלה בישראל, בערים ובמושבות הוותיקות שקלטום וביישובים החדשים שהוקמו למענם למאות. מפעלי פיתוח חקלאי ותעשייתי הוצאו לפועל בקנה מידה רחב ויצרו מקורות תעסוקה נוספים.

שרשרת השיכונים המשתרעת מן ועד אילת תעיד מה רב מספרם של אלה אשר מצאו בישראל את עיקר מאוויי של כל פליט: בית, פשוטו כמשמעו.

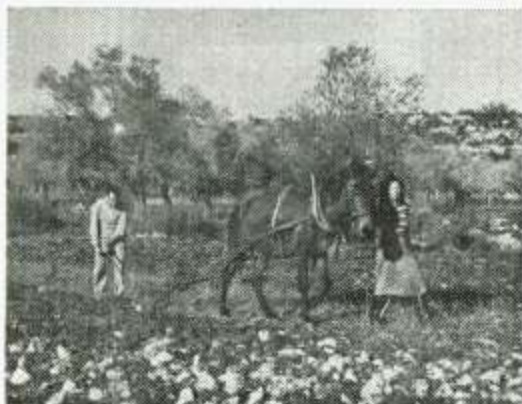
עם כל היותה טרודה בבעיות קליטה, התישבות, הכשרה ושיקום של מאות אלפי פליטים יהודים, לא התעלמה מדינת ישראל מעולם מן הצורך למצוא פתרון לבעית הפליטים הערביים, ולא התכחשה לחובה ההומאניטרית לתרום את חלקה להקלת גורלם. ברם, אין ישראל יכולה לקבל על עצמה שום אחריות מדינית למצבם של פליטים אלה, שרובם ככולם עקרו ממקומות מושבם הקודמים מתוך אמון בהסתה עוינת חרף העובדה, שבנשימה אחת עם הכרזת עצמאותה גם התחייבה המדינה חגיגית לערוב לשווי זכויות מלא של כל תושביה.

מדינת ישראל קלטה ויישבה כחמישים אלף פליטים ערביים, שנעשו מחוסרי קורת גג במלחמת הקוממיות או הורשו לחזור בשלב מאוחר יותר, במסגרת איחוד משפחות. בישראל, בניגוד למצב בארצות השכנות, אין קיימת כיום בעיה של פליטים ערביים. הפליטים לשעבר אינם תלויים בלחם חסד של מוסדות בינלאומיים. הם מהווים, ביחד עם האוכלוסיה הערבית הוותיקה, מיעוט בן 220 אלף נפש, שמצבו הכלכלי איתן, זכויותיו האזרחיות מוגנות, והנאתו מרובה ממפעלי הפיתוח המבוצעים באזוריו ע"י ממשלת ישראל.

טוב לחיות ולעבוד בארצנו ...
Feeling happy and at home.

החריש הראשון במושב עולים
Breaking the first furrows.

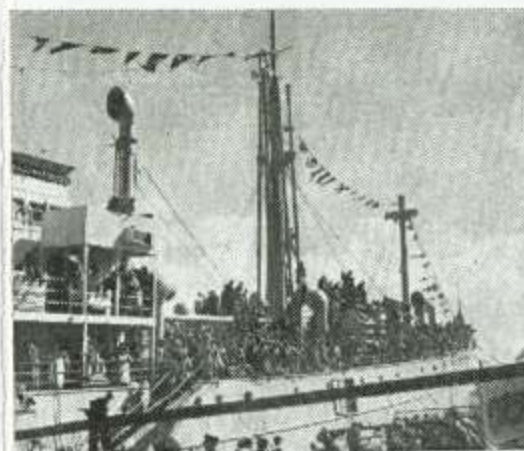
אחד משיכוני העולים
החדשים.

One of the many new housing projects for refugees.

Israel's experience in refugee absorption bears out the lessons taught by refugee rehabilitation in other parts of the world. The problem is essentially a psychological one. The refugee must be given the chance of a new life in congenial surroundings among people of his own kith and kin who genuinely welcome his arrival. His mind must be centred on the future and not on the past; his interests and energies must be directed to becoming an active member of the society which has received him. He must be treated as an equal, he must be given scope for the development of his creative abilities, he must be helped to be self-supporting, he must be enabled to build a future for his children. He must find a new joy in life and thus he will cease to be a refugee.

אחת המחנות לפליטים יהודים
באירופה אחרי מלחמת העולם
השנייה

One of the many camps where Jewish refugees had to stay in the years immediately following World War II.

עולים מגיעים לנמל חיפה
Jewish refugees from camps all over Europe arriving in Israel and disembarking at Haifa port ...

עולי תימן מגיעים ארצה במבצע
"על כנפי נשרים"

... while tens of thousands of Jews from Yemen were brought by plane in "Operation Magic Carpet".

The reports of the World Refugee Year are marked by a significant omission. The Jewish refugee problem, which was for so long a burden on the conscience of the world, no longer figures in the records of international agencies dealing with the rehabilitation of the homeless. This is not to say that there are no more Jewish refugees. Insecurity and oppression, the causes of most of the world's refugee problems, are still the lot of a significant section of the Jewish People. There are large numbers of Jews even to-day who cannot remain in their present abodes. The search for a new home, however, is no longer the tortuous quest it was in days gone by. The emergence of the State of Israel has opened up the prospect of a permanent home to any Jew compelled by political or social pressures to become a refugee.

For centuries the Jews were the classic refugees of the world. Frequently, they were expelled from the countries where they had been settled for centuries. Their constant insecurity rendered them potential refugees at all times. It was not until the emancipation of the Jews in the first half of the 19th century, that they were accorded the status of legal security in the countries of Western Europe—though not everywhere of civil equality.

In Eastern Europe, however, notably in Czarist Russia and Roumania, Jews were denied even legal security. The eighties saw the beginning of an era of official persecutions and tolerated mob outbreaks. This gave rise to a new Jewish refugee problem, with its climax—the Nazi holocaust.

In 1948, when the State of Israel was established, its first act was to throw open its gates to the "immigration of Jews from all countries of the dispersion." Since then a total of more than 900,000 have settled in Israel. They came from displaced persons camps and hideouts all over Europe; from Asian and African countries including Yemen, Iraq, Egypt & Morocco.

Most of them arrived completely destitute. In many cases their property and assets had been sequestered before their departure by the authorities of their countries of origin.

In addition, the State of Israel has resettled approximately 50,000 Arabs who had become homeless during the war against Israel or subsequently admitted into Israel in the "Reunion of Families Scheme" designed to enable Arabs from outside Israel to join their families residing in the country. Thus there are no longer any Arab refugees in Israel depending for their maintenance and support on international institutions.

The former Arab refugees, together with the other Arab residents numbering about 220,000 have benefited from the general development activities and from the special schemes of irrigation, electrification, and rural reclamation carried out under the auspices of the Government in the Arab villages and districts of Israel.

Absorption and rehabilitation created enormous problems, involving old timers and new arrivals and creating difficulties in many ways. Housing and employment had to be made available, new towns and villages had to be planned and built. By means of large scale irrigation projects, areas hitherto written off as bad land, have been reclaimed and opened up to agricultural settlement. In the new urban regions refugees were trained for new jobs in industry at vocational schools or at special courses held at their places of employment.

הצייר

שמו של אוטה וליש קשור בבולי ישראל מראשיתם. "החוויה הגדולה בחיי-אומר הוא — "היתה באותו יום, במאי 1948, כשבולינו הראשונים היו למציאות". ואמנם, היה הוא האיש, שצייר את הבולים ההם, אשר נכנסו להיסטוריה הבולאית של ישראל בנינוי "דאר עברי", שהתנוסס עליהם.

לאוטה וליש, הנמנה עם חשובי הגרפיקאים בארץ, עוד זכות היסטורית אחת: הוטל עליו להכין את מגילת העצמאות ואף היה אחראי לתיכנון (בסודי טודות) של טקס הכרזת העצמאות, שנערך במוזיאון תל אביב ב-14 במאי 1948.

מוצאו ממרכז אירופה. הוא למד במכללת ווינה, היה פעיל מנעוריו בתנועה הציונית באוסטריה ובצ'כוסלובקיה, ואחרי עלייתו ארצה, פתח ב-1934, סוכנות לפרסום בתל אביב.

קשריו האמיצים של מר וליש עם הבול והבולאות התבטאו בפריטים רבים שיצר, בתוכם סדרות שונות של בולי זיכרון. כן תיכנן וביצע תערוכות בולאיות שונות בארץ ותצוגות רבות של דואר ישראל בחו"ל, מפעלים שבהם גילה תמיד את המומחיות ואת הטעם הטוב האופייניים לפריטו הרב בשטח הגרפיקה השימושית.

At the beginning of May 1948, the first Israel postage stamps were being printed in anticipation of the establishment of the State. Amongst the few persons tensely watching the first sheets of stamps coming off the press was Mr. Otte Wallish, the designer of these first stamps—the "Doar Ivri" set.

THE ARTIST

Indeed, Otte Wallish has been closely connected with Israel ever since his student days in Vienna, when he was active in organizing the Zionist Youth Movement in Austria and Czechoslovakia.

Later, as a practising graphic artist, he introduced modern visual methods into Zionist propaganda.

On coming to Tel Aviv from Central Europe in 1934, he opened his own advertising agency. In those days publicity, like most other work, meant pioneer work in this country, and a good deal of his ever present dynamic enthusiasm was needed in this job.

Quite a number of Israel postage stamps have been designed by this artist as were the first eight values of Israel coins, various emblems and last but not least, the "Scroll of Independence", in which the principles of the State of Israel were laid down.

However, according to Mr. Wallish's own words, his proudest moment was that day in May when the first Israel stamps became a reality.

